

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΗΤΙΚΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Ἀθήναις φρ. 15. — Έν δὲ ταῖς ἑπαρχ. φρ. 16. — Έν τῇ ἔξωτ. φρ. 25

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος. —

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ.

Τὸ μόνον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τὸν παλαιὸν καιρὸν εὖρε νὰ κατηγορήσῃ ὁ Μῶμος τὴν οἰκίαν τῆς Ἀθηνᾶς, ἦτο ὅτι δὲν τῆς κατεσκεύασε τροχούς διὰ νὰ δύναται νὰ τὴν μεταφέρει ὅπου θέλῃ ὅταν μαλώνη μὲ ταῖς γειτόνισσας. Τώρα ὅμως ὁ Μῶμος δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ εἶπῃ τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὰς οἰκίας τῶν Ἀθηνῶν· τώρα αἱ οἰκίαι μας εἶνε σχεδὸν κινηταί· τὰς φορτόνομεν ἐπὶ κάρρων καὶ τὰς μετακομίζομεν ὅπου θέλομεν· εἶναι καθολικὴ σχεδὸν μετακιεσία μιᾶς ὀλοκλήρου πόλεως· ἡμεῖς δὲν εἴμεθα κάτοικοι· εἴμεθα νομάδες· στήνομεν κάπου τὴν σκηνὴν μας, ἔπειτα τὴν συμμαζεύομεν, τὴν φορτονόμεθα καὶ ξεκινούμεν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν. Βαρυτόμεθα, πλήττομεν νὰ φυτοζωῶμεν ἐντὸς τῶν ἰδίων τοίχων, ἐκτείνοντες τὸ βλέμμα ἡμῶν ἐν τῇ μονοτόνῳ ἀκινήσει τοῦ αὐτοῦ πάντοτε ὀρίζοντος· εἴμεθα ἀψίκοροι εἰς ὅλα ἄνθρωποι τοῦ κλίματός μας· ἔτοιμοι εἰς μεταβολάς· καὶ ἀφ' οὗ δὲν εἰμποροῦμεν ν' ἀλλάξωμεν τόσα καὶ τόσα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἦτο ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ τ' ἀλλάξωμεν, ξεθυμαίνομεν κ' ἡμεῖς εἰς τὴν οἰκιακὴν μας μεταπολίτευσιν, ὅπου τὴν παλαιόνομεν, ἐννοεῖται ὡς πάντοτε, ἀφίνοντες τὸ καλλίτερον πίπτομεν εἰς τὸ χειρότερον σπῆτι.

* *

Τὴν στιγμὴν ταύτην, καθ' ἣν ἀναγινώσκετε τὰς γραμμάς ταύτας συστοιχίαι κάρρων διατρέχουσι τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν, διασταυρούμεναι, συγκρούμεναι· πᾶν ὅ,τι ἦτο εἰς τὴν σκιάν ἢ εἰς τὸ φῶς, πᾶν ὅ,τι ἀνέπνεεν ἀρωμα ἢ δυσωδίαν, πᾶν ὅ,τι ἐπεδεικνύετο ὑπερηφάνως ἢ ἐκρύπτετο αἰδημόνως, κάμνει σήμερον διὰ τῶν ὁδῶν τὸν ἐτήσιόν του περίπατον, τὸν ὁποῖον θὰ ἐπαναλάβῃ πάλιν ἂν ζήσῃ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1883· ἢ αἰθουσα, ὁ κοιτῶν, ἢ

κουζίνα, ὁ ἀπόπατος, συναντῶνται σήμερον ὡς παλαιαὶ φίλοι καὶ... ὀλίγον ἔλειψε νὰ εἶπῃ, φιλοῦνται· ἐδῶ κιθῶπιον ὑπὸ τοὺς συχνούς ἀνατιναγμούς τοῦ κάρρου συνδόνει τὴν κυρτὴν τοῦ βᾶχιν· παρέκει μίᾳ τράπεζα ἔχει σκανδαλωδέστατα ἀνωρθωμένους τοὺς πόδας τῆς· σκαμνίον τι ἀνεστραμμένον εὐρίσκειται ἐν σπαρακτικῇ στάσει, ὡς ν' ἀνέτεινε τὰς χεῖρας ζητῶν ἔλεος· ἢ ἐσχάρα καὶ τὸ τηγάνιον ταλαντεύονται κροτοῦντα εἰς τὰ πλάγια τῆς ἀμάξης· καὶ τὸ πολύτιμον ἐκεῖνο δοχεῖον, τὸ ἀπολαμβάνον τὴν εὐμελῆ ποίησιν καὶ τὴν εἰδεχθῆ πραγματικότητα, αὐτὸ τὸ ὁποῖον εὖρον ὑπὸ τὴν κλίνην τῆς Δόνας Ἰουλίας ἀντὶ τοῦ ζητουμένου Δὸν Ζουὰν, ὡς νὰ ἐντρέπεται διότι βλέπει τὸν ἥλιον ὕστερα ἀπὸ ὅλα ὅσα εἶδε, κρύπτει εἰς μίαν γωνίαν τὸ φουσκωτὸν πρᾶσπόν του, κατάλευκον ἐξ αἰσχύνης· ἢ περιφέρεια τοῦ ἐγκληματικικοῦ τούτου ἀνακατώματος σχηματίζει ἀνώμαλόν τι πολύγωνον, διαποικιλλόμενον ὑπὸ ἀραβουργημάτων, οὐτινος αἱ ἄνισοι καὶ ἑτεροειδεῖς πλευραὶ ἀποτελοῦνται ἀπὸ τὸ στράμα, τὴν σκάφην, τὸ καθουρδιστήρι τοῦ καφέ, τὴν σκούπαν, καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ βασιλέως.

* *

Καὶ ὅλον αὐτὸν τὸν πάταγον καὶ τὸν ἀλαλαγμὸν, ὅλην αὐτὴν τὴν ἀναστάτῳσιν καὶ τὴν μανίαν, ἣτις τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην μεταδίδοται καὶ εἰς τὰ ἐπιπλά μας, ὡς νὰ εἴμεθα πνευματισταὶ καὶ μεταδίδομεν καὶ εἰς τὰς τραπεζὰς μας τὴν ἡλιθιότητά μας, ποῖος τὴν προκαλεῖ; Τὸ Σύνταγμα; βασιλικὸν διάταγμα, νόμος ψηφισθεὶς ὑπὸ τῆς Βουλῆς; ὅχι· ἐν ἀπλοῦν τεμάχιον χαρτίου τὸ ὁποῖον ἀκίνητον ἐπὶ τῆς ἄνω φλιάς του βλέπει ἀπαθέστατα τὸν ἀνεμοστρόβιλον ὅστις σαρόνει ὀλοκλήρους συνοικίας· ἐν ἀπλοῦν τεμάχιον χαρτίου μὲ τὴν ἐπιγραφὴν ἐνοικιάζεται, λευκάζον μακρόθεν ὡς μανδῆλιον ἐρωτικῶς σεῖόμενον καὶ προσκαλοῦν.

Ὡς δὲ νὰ θέλῃ νὰ γαργαλιζήται ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας φλέγοντος ἡλίου, ἐμφανίζεται ἄνω τῆς θύρας τὸν Ἰούλιον, τὸν Ἰούλιον καὶ τὸν Αὐγούστον, τὸν δὲ Σεπτέμ-

Θριον αποσύρεται πρὸς τὰ ἐντὸς καὶ εἶνε πολὺ δυστυχὲς ἐκεῖνο τὸ ὅποσον ἀνγκασθῆ νὰ ἐκτεθῆ εἰς τὴν δρόσον καὶ τὸ ῥῆγος τοῦ Φθινοπώρου, σκυθρωπὸν, σκυθρωπὸν, ὡς ὄλοι οἱ ἔχοντες κενὸν ἐν τῇ καρδίᾳ των.

* *

Τὸ τεμάχιον τοῦτο τοῦ χαρτίου μὲ τὴν λέξιν ἐνοικιάζεται διερμηνεύει μυρίους πόθους, ἐλπίδας, ἀγγαρείας, σχέδια, βασάνους· περιελίσσεται, συνογκοῦται, συσφαιροῦται καὶ ἐκρήγνυται κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ πατρὸς ὑπὸ μορφὴν ἐνοικίου· πληροὶ σαπουνάδας ἢ κνίσσης τὴν κεφαλὴν τῆς νοικοκυρᾶς μητρὸς, δι' ἣν ἡ εὐδαιμονία συνίσταται εἰς δύο εὐρύχωρα πράγματα: πλυσταρεῖο καὶ κουζίαν· ἢ πρὸ τῶν ὕγρῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἀποπνεύσεως μῦρα "Ατκινσον Δεσποίνης, ἐκτείνεται τὸ χαρτίον τοῦτο εἰς εὐρεῖαν πολυτελῆ αἵθουσαν, ἢ φιλάρεσκον κοιτῶνα, οὔτινος τὴν νοητὴν σιγὴν διακόπτουσι κάποτε λαθραῖα καὶ ἔνοχα φιλήματα καὶ νευρικοὶ σπασμοὶ ἡδονῆς· διὰ τὴν κόρην ἀντιπροσωπεύει τὴν ἀποκατάστασιν, καὶ πυρετῶδες τι ὄνειρον, μίαν ἀγκάλην καὶ περιπτύξεις καὶ κᾶτι τι τὸ ὅποσον ἀγνοεῖ, ἀλλὰ τὸ ὅποσον ἐπιθυμεῖ πολὺ, διότι ἐκάστη μετοικίσι, βαυκαλίζει δι' ἡδείας τινος παρηγορίας πᾶσαν κόρην ὅτι ἀπὸ τὸ νέον σπῆτι θὰ ἐξέλθῃ μὲ κᾶτι τι περισσότερον καὶ μὲ κᾶτι τι ὀλιγότερον· διὰ τὴν ὑπερέτριαν ἀντιπροσωπεύει τὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ στρατῶνος τῶν πυροσβεστῶν καὶ τὴν ὀπισθεν τῆς θύρας συναπτομένην σύσφιγξιν τῶν ἐξαδελφικῶν δεσμῶν.

* *

Διὰ τὸν φοιτητὴν, τὸν αἰσθηματικὸν φοιτητὴν, τὸ χαρτίον τοῦτο ἀντιπροσωπεύει ἐν εἰδύλλιον· διότι ὅταν αὐτὸς περιτρέχει πρὸς ἀναζήτησιν δωματίου, δὲν ζητεῖ μόνον τὸ κλωβίον, ἀλλὰ καὶ τὸ πουλάκι· διὰ τοῦτο εἰσέρχεται μετὰ τινος συγκινήσεως περιεργάζεται μὲ καρδιοκτύπι τὴν οἰκίαν· τὸ σπῆτι ἔχει νεράδι; τὰ ἀντικρυνὰ ὑπόσχονται τίποτε; ὑπάρχει ὁσμὴ ἔρωτος ἐκεῖ;

Ἀλλὰ καὶ ἡ Νηρηὶς τῆς οἰκίας ἀνυπομονεῖ· εἶνε εἰς τὸ παράθυρον ἢ βυθίζει κάτω στολισμένη· εἶνε μία τῶν κρισιμωτέρων στιγμῶν τοῦ βίου της ἐκεῖνη ἢ στιγμή· ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ἐρχόμενος νὰ ἐνοικιάσῃ τὸ δωματίον των, νὰ μείνῃ ἐν ἔτος ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην, νὰ μὴ τοὺς χωρίσῃ ἢ πολλάκις λεπτότατος τοῖχος, ὁ νέος αὐτὸς τὸν ὅποσον θ' ἀπαντᾷ κάθε πρῶτῃ εἰς τὴν κλίμακα καὶ κάθε βράδῃ εἰς τὴν θύραν; καὶ τὸν παρατηρεῖ μὲ τὸ ὄξυδερκέστατον ἐκεῖνο γυναικεῖον βλέμμα τὸ εἰσδύον καὶ ὑπὸ τὰ ἐνδύματα· διότι δι' αὐτὴν εἶνε λίαν ἐνδιαφέρον πρόσωπον· πρόκειται νὰ κάμῃ τὴν προμήθειαν τῆς καρδίας ἐπὶ ἐν ἔτος· ἐνίοτε καὶ τὴν προμήθειαν τῆς κοιλίας της.

Καὶ ἂν τὰ βλέμματα μείνωσιν εὐχαριστημένα, τότε πρῶτῃ πρῶτῃ ἐγείρεται ἐκεῖνος καὶ καθίηται εἰς τὸ παράθυρόν του· καὶ ἐκεῖνη εἶνε εἰς τὸ παραθυράκι της, τὸ κομψόν, τὸ χρωματισμένον, μὲ τὸ λευκόν του μπερντεδάκι καὶ τὴν γλάστρα τοῦ βασιλικοῦ, κρατοῦσα τὸ ῥαψιμό της· ἀρχίζει ὁ ἀκροβολισμὸς τῶν βλεμμάτων· ἐκεῖνη ἀποσύρεται καὶ ἀρχίζει ἐν τραγουδάκι, ὅπου πρόκειται περὶ καρδίας καὶ περὶ ἔρωτος, ἔπειτα ἐμφανίζεται, ποτίζει τὸν βασιλικὸν της, νεύουσα τάχα χαμαί, ἐν ᾧ πονηρὰ πονηρὰ καὶ μαργιόλικα τὸν παρατηρεῖ μὲ τὸν κανθὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ της.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἔρωτος δὲν ἀγαπᾷ τὰς ἀποστάσεις, προ-

χωροῦσι πρὸς ἀλλήλους καὶ μίαν ἐσπέραν αὐτὴ εὕρισκεται εἰς τὰς ἀγκάλας ἐκεῖνου.

Συχνάκις ὁ ἔρωτος οὗτος εἶνε ἔρωτος πτηνῶν, ὃν ἐκκολάπτει μόνον ἢ ταυτότης τῆς φωνῆς, καὶ τὸν ὅποσον ἐκότερον παραλαμβάνει ἐπὶ τῶν πτερῶν του καὶ ἀπέρχεται, ὅσα χειμωνιάσῃ· ἀλλ' ἐνίοτε ἢ κωμωδία τελειώνει εἰς δῶμα· ἐνίοτε εἶνε ἀληθῆς ἔρωτος· αἱ καρδίαι εἶνε ὅπως αἱ οἰκίαι· ἐνοικιάζονται τὰ παλαιόσπητα, ἀλλὰ ἐνοικιάζονται καὶ αἱ νεόδμητοι οἰκίαι· τότε τὰ φιλήματα τοῦ νέου ἀντηχοῦσι μέχρι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἢ τῆς Θράκης· οἱ ἔρωτικοὶ τοῦ ἀναστεναγμοῦ ἐξικινοῦνται μέχρι τοῦ βαλαντίου τοῦ πατρὸς του· διότι ὀπισθεν τοῦ ἐνοικιαστηρίου ἐκρύπτετο ἓνας παπᾶς μὲ τὸ θυμιατήριόν του καὶ μὲ τὰς εὐχὰς του.

Ἀλλὰ συνήθως τὸ αἶσθημα τοῦτο δὲν λαμβάνει τόσον τραγικὰς διαστάσεις, οὐδὲ καταλήγει εἰς τὴν αὐτοκτονίαν· ἐνίοτε ἀπλῶναι τὴν χεῖρά του ἐπὶ μεταχειρισμένου πράγματος, καὶ δὲν ὑπάρχει φόβος διαρρήξεως· ἔχει ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον, ἂν καὶ ἐνίοτε πληρόναι καὶ εἰσιτήριοι πολὺ ἀκριβόν.

* *

Ὅταν σκέπτομαι ὅτι ἕνεκα μιᾶς μετοικίσεως μία μάμμη δύναται νὰ γείνη εὐλαβεστέρα, διότι ἔχει πλησίον τὴν ἐκκλησίαν καὶ μία σύζυγος ἢ σπάταλος τοῦ συζυγικοῦ θησαυροῦ ἢ ἐντελῶς οἰκονόμος, ἕνεκα τῆς θέσεως τῆς οἰκίας, ὅτι εἰς νέος δύναται ν' ἀσθενήσῃ, διότι δὲν τὸν ἀφίνει νὰ ἡσυχάσῃ τὸ πιάνο τῆς γειτόνισσάς του, ὅτι μία νέα δὲν εἰμπορεῖ νὰ κοιμηθῇ, διότι ἔχει ψύλλους τὸ σπῆτι, ὅταν σκέπτομαι ὅτι τόσοι καὶ τόσοι ἐγεννήθησαν ἕνεκα μιᾶς μετοικίσεως ἢ τις ἐπλησίασε πρὸς ἀλλήλους τὸς γονεῖς των ἢ τοὺς μὴ γονεῖς των, καὶ ἐξῆλθον ὡς τὸ πῦρ ἐκ δύο συνεπιτριβομένων ξηρῶν ξύλων, ἀπορῶ διατὶ ἐπὶ τῶν στεφάνων τοῦ γάμου, ἐπὶ τῶν εἰκονοστασιῶν, ἐπὶ τοῦ μετώπου τῶν τέκνων των, ἐπὶ τῆς πλακῆς τοῦ τάφου των, δὲν κολλῶσιν ἐν ἐνοικιαστήριον.

Μαργιόλος.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Ὁ κ. Δξιβανόπουλος ἀφοῦ ἀπέτυχε νὰ γίνῃ ἐμποροῦπάλληλος ἐν Λονδίῳ καὶ ἐπέτυχε νὰ προσληθῇ ἐμποροσυντάκτης τοῦ Βρετανικοῦ Ἀστέρος ἐν Λονδίῳ, ἀφοῦ ἀπέτυχε νὰ ἀναγνωρισθῇ ὡς καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἐπέτυχε νὰ ἐπικυρωθῇ ὡς βουλευτὴς Σπάρτης, ὁ κ. Δξιβανόπουλος μὲ τὸ στενὸν μέτωπόν του ὡς περιθώριον κακοτυπωμένου βιβλίου, μὲ τοὺς στεγνοὺς ὡς ἀσπρόρουχα ἡλιασθέντα ὀφθαλμοὺς, τὴν ἀκανθοχοιρίνην τρίχων τὸν, τοὺς ὑπὸ σκεπτικισμοῦ πάσχοντας πόδας του, καὶ τὴν ἀπεξηραμμένην βαθύφωνον ἀπαγγελίαν του, ἐζήτησε καὶ τρόπαια διπλωματικὰ, ἔλαβε τὴν τιμὴν, ὡς λέγει εἰς τὸ ἐξ Ἀθηνῶν τηλεγράφημά του πρὸς τοὺς ὡς Ἀβδηρίτας ἐκληθέντας Ἀθηναίους, νὰ ἀναίρεση τὴν παρὰ τῆς Κυβερνήσεως γενομένην διάψευσιν τῶν ψευδῶν τηλεγραφημάτων, ἀπερ διέσπειρεν ὁ πολυμήχανος Λάκων τὴν ἐσπέραν τοῦ Σαββάτου ὄχι εἰς τὸ ἀθηναϊκὸν δημόσιον, ἀλλ' εἰς τὸ ἀθηναϊκὸν Χρηματιστήριον.